

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/19/2024
Identifikačné číslo spisu:	6123353343
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6123353343.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne mBank SPÓLKA AKCYJNA, Váršava, Prosta 18, Poľská republika, v mene ktorej koná na území Slovenskej republiky mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, sídlo organizačnej zložky Bratislava, Pribinova 10, IČO: 36 819 638, proti žalovanému O.. C.L. G., narodenému XX. I. XXXX, C., D. XX, Š. T., zastúpenému advokátom JUDr. Michalom Vávrikom, Bratislava, Mliekarenská 2, o žalobe na obnovu konania a o zaplatenie 2.350,77 eura s príslušenstvom vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 37Up/1317/2021, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2023 sp. zn. 17CoCsp/37/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým uznesením podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) zo dňa 21. septembra 2023 č. k. 21Csp/35/2023-43, ktorým žalobu žalovaného na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 37Up/1317/2021 odmietol (výrok I.) a žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia po právnej stránke poukázal na ustanovenia § 397, § 400, § 410, § 413 ods. 1 písm. e) CSP, § 2 ods. 3 zákona č. 395/2019 Z.z. o občianskych preukazoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj „zákon o občianskych preukazoch“) a § 32 ods. 5 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v platnom znení (ďalej aj „zákon o e-Governmente“); skutkovo vychádzal zo zistenia, že žalovaný sa podanou žalobou domáhal obnovy konania z dôvodov uvedených podľa § 397 písm. a) a b) CSP, t. j. z dôvodov, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho

priaznivejšie rozhodnutie vo veci a možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalovaný tvrdil, že sa bez svojej viny nemohol oboznámiť s predmetom pôvodného konania, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 25. novembra 2021 sp. zn. 37Up/1317/2021 a kvalifikovane sa proti nemu brániť, nakoľko nedisponoval prístupom do elektronickej schránky (pôvodne zriadenej pri jeho podnikateľskej činnosti), do ktorej mu bola žaloba žalobkyne spolu s prílohami, ako aj s vydaným platobným rozkazom doručená, nakoľko ako vyplýva z potvrdenia zo dňa 28. januára 2020, svoj občiansky preukaz odovzdal daného dňa príslušnému orgánu Policajného zboru SR z dôvodu odhlásenia trvalého pobytu z územia Slovenskej republiky. V uvedenom termíne teda ukončil svoj pobyt na území Slovenskej republiky a odsťahoval sa do Švajčiarskej konfederácie. Žalovaný ďalej tvrdil, že v takom prípade platné a účinné právne predpisy Slovenskej republiky neumožňujú ponechanie si občianskeho preukazu, a preto občiansky preukaz odovzdal. Taktiež uviedol, že mu nie je zrejmé, na akom základe bola osvedčená jeho totožnosť a uvedený v platobnom rozkaze jeho trvalý pobyt, keďže odovzdal občiansky preukaz a trvalým ani prechodným pobytom na území Slovenskej republiky počnúc dňom 12. novembra 2018 nedisponuje.

1.2. Proti samotnému platobnému rozkazu vydanému v pôvodnom konaní žalovaný namietal, že boli zámerne opomenuté skutočnosti, pre ktoré nemohlo dôjsť k zosplatneniu úveru, ako aj celkovej (ne)platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru pre nedoručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Tieto skutočnosti a dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania - žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci, preto sú dané dôvody na obnovu konania. Predmetné skutočnosti síce v čase pôvodného konania existovali, avšak žalovaný z procesného hľadiska nezavinil, že sa nemohli v konaní použiť, resp. súd ich nemohol vykonať. Poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky na to, aby bola obnova konania prípustná, musí ísť vždy o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný včasnosť podania žaloby na obnovu konania odôvodnil oznámením žalobkyne zo dňa 14. apríla 2023, v ktorom uviedla, resp. potvrdila, že podala voči nemu návrh na vydanie platobného rozkazu z úverového vzťahu na základe zmluvy o poskytnutí úveru mPôžička plus č. HNM086912087/2014 zo dňa 25. júla 2014.

1.3. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že platobný rozkaz vydaný v pôvodnom konaní bol žalovanému doručený do vlastných rúk do jeho aktívnej elektronickej schránky 11. decembra 2021 v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente použitím fikcie doručenia, nakoľko adresát - žalovaný si v úložnej lehote neprebral dokument potvrdením jeho prebratia na elektronickej doručenke. Fikcia doručenia nastáva v zmysle daného zákonného ustanovenia márnym uplynutím úložnej lehoty, a to aj vtedy ak sa adresát o tom nedozvedel. Prvoinštančný súd poukázal na to, že pri fyzickej osobe môže byť elektronická schránka aktivovaná len na žiadosť. V prípade, že fyzická osoba požiadala o aktiváciu schránky, dobrovoľne akceptuje, že orgány verejnej moci (vrátane súdov) jej písomnosti budú doručovať elektronicky do tejto schránky. Vzhľadom na doručenie platobného rozkazu na základe fikcie doručenia tento nadobudol právoplatnosť dňa 28. decembra 2021. Súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že v zmysle platných právnych predpisov musel tento po odsťahovaní sa do Švajčiarska vrátiť občiansky preukaz. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 3 zákona o občianskych preukazoch, v zmysle ktorého aj občania Slovenskej republiky, ktorí sú prihlásení na trvalý pobyt mimo územia Slovenskej republiky môžu byť držiteľmi občianskeho preukazu. Žalovaný tým, že občiansky preukaz vrátil, sám zavinil, že nemohol vstupovať do svojej elektronickej schránky, o ktorej musel vedieť, že je aktívna. Taktiež mohol v zmysle zákona o e-Governmente požiadať o jej deaktiváciu, čo však neurobil. Preto považoval prvoinštančný súd argumentáciu žalovaného, že do elektronickej schránky nemohol vstupovať z dôvodu, že nemal v rozhodnej dobe občiansky preukaz s čipom, za irelevantnú. Zdôraznil, že je zodpovednosťou fyzickej osoby, ktorá má zriadenú elektronickú schránku, aby si zabezpečila riadne preberanie písomností doručených jej prostredníctvom zriadenej a aktivovanej elektronickej schránky. S poukazom na uvedené a tiež aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. augusta 2011 sp. zn. 3Cdo 98/2011 bol názoru, že nie je splnená zákonná podmienka povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, t. j. že osoba, ktorá navrhuje obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť skutočnosti a dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania

v danom pôvodnom konaní.

1.4. Pokiaľ ide o žalovaným tvrdený druhý dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, t. j. možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, k tomu prvoinštančný súd uviedol, že má ísť o také dôkazy, ktoré navrhla alebo predložila strana sporu v pôvodnom konaní, nebolo ich však možné vykonať z dôvodu existencie objektívnych prekážok. Nakoľko žalovaný v pôvodnom konaní žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, aplikácia uvedeného zákonného dôvodu obnovy konania je v danom prípade vylúčená. Na záver podotkol, že nevyužitie riadnych opravných prostriedkov žalovaným nie je možné napraviť v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku - o žalobe na obnovu konania. Tento mimoriadny opravný prostriedok predstavuje len výnimku zo zásady nezmeniteľného právoplatného rozhodnutia a jeho uplatnenie a prípustnosť je obmedzená. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobkyne v konaní, ktorej však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že doposiaľ sa vo veci nevyjadrovala, a teda jej žiadne trovy súvisiace s týmto konaním nevznikli.

2. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho uznesenia sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia; konštatoval, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia bol toho názoru, že súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania správne ako zjavne nedôvodnú odmietol v zmysle § 413 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznal.

2.1. V súvislosti s argumentáciou odvolateľa, že po odhlásení sa z trvalého pobytu na území Slovenskej republiky nemohol disponovať so svojou elektronickou schránkou odvolací súd rozborom príslušných ustanovení zákona o občianskych preukazoch uviedol, že tieto námietky neobstoja, pretože žalovaný mohol požiadať o nový občiansky preukaz s čipom a ak by tak bol urobil, naďalej by bol disponoval autentifikátorom - občianskym preukazom s čipom a prideleným bezpečnostným osobným kódom, ktorými by sa mohol naďalej prihlasovať do svojej elektronickej schránky a prevziať si elektronické úradné dokumenty od orgánov verejnej moci vrátane súdu. Taktiež odvolací súd označil za správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný (či už by chcel alebo nechcel byť držiteľom slovenského občianskeho preukazu), mohol svoju aktívnu elektronickú schránku pred odhlásením sa z trvalého pobytu na území Slovenskej republiky ešte s vtedy platným občianskym preukazom deaktivovať. V takom prípade by mu zásielky od orgánov verejnej moci vrátane súdu boli museli byť doručované inými spôsobmi.

2.2. Odvolací súd ďalej pokračoval, že pokiaľ žalovaný súdu prvej inštancie, resp. upomínaciemu súdu v pôvodnom konaní vyčítal, že si nepreveril adresu jeho pobytu uvedenú v žalobe, ani tieto námietky neobstoja, pretože žalovaný bol v žalobe a v platobnom rozkaze označený údajmi vyžadovanými ustanovenia § 133 ods. 1 CSP, t. j. menom a priezviskom, dátumom narodenia a adresou trvalého pobytu (ktoré mala žalobkyňa k dispozícii). Nakoľko mal v čase doručovania platobného rozkazu aktívnu elektronickú schránku, bolo povinnosťou upomínacieho súdu doručovať mu platobný rozkaz do tejto aktívnej elektronickej schránky a nie vopred preverovať správnosť, či aktuálnosť údajov uvedeného v žalobe o adrese jeho trvalého pobytu na území SR. Až v prípade, že by ju nemal aktívnu, teda by mu nebolo možné doručovať platobný rozkaz do elektronickej schránky ako elektronický úradný dokument podľa osobitného predpisu (zákona o e-Governmente), nastupuje povinnosť súdu doručovať platobný rozkaz na adresu žalovaného uvedenú žalobcom a ak by nebolo možné doručiť platobný rozkaz ani tam do vlastných rúk žalovaného, až v takom prípade nasleduje postup podľa § 9 ods. 3 veta druhá zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínanom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínanom konaní“), t. j. súd je povinný prešetrovať pobyt žalovaného a následne v prípade, ak by to nevedlo k výsledku platobný rozkaz zrušiť pre nemožnosť jeho doručenia v zmysle § 10 zákona o upomínanom konaní. Odvolací súd mal preto za to, že platobný rozkaz bol žalovanému doručený právne účinným spôsobom zodpovedajúcim zneniu zákona o upomínanom konaní (nakoľko fikciu doručenia v zmysle § 111 ods. 3 CSP nemožno v zmysle § 9 ods. 4 zákona o upomínanom konaní uplatniť len pri doručovaní na adresu žalovaného uvedenú žalobcom, či zistenú súdom, nie pri doručovaní do aktívnej elektronickej schránky žalovaného podľa zákona o e-Governmente).

2.3. V bode 39 napadnutého rozhodnutia odvolací súd (na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia) na základe údajov zo žalovaným predloženého potvrdenia uviedol, že z neho nevyplýva, že by odovzdal svoj neplatný občiansky preukaz, ale neplatný občiansky preukaz iného občana. Je pritom vylúčené, aby došlo k chybe vo vyznačení dôvodu vydania potvrdenia krížikom, pretože ak by bol žalovaný odovzdával svoj neplatný občiansky preukaz, v takom prípade by sa bola v zmysle potvrdenia vyplňala časť A, nie časť B potvrdenia, v ktorej by sa boli v zmysle poznámky č. 2 pod čiarou vyplnili údaje držiteľa občianskeho preukazu, pretože potvrdenie sa v takom prípade vydáva držiteľovi občianskeho preukazu. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené (aj pod bodmi 2.1. a 2.2.) nevzhliadol dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, nakoľko skutočnosti uvádzané v žalobe na obnovu konania a dôkazy žalovaným predložené, ktoré by mohli podľa neho pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci spočívajúce v zamietnutí pôvodnej žaloby, mohol žalovaný použiť v pôvodnom konaní, resp. sám si zavinil, že ich nemohol použiť v pôvodnom konaní.

2.4. Odvolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie, pre ktoré nebol daný ani žalovaným tvrdený dôvod obnovy podľa § 397 písm. b) CSP, teda že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd správne poukázal na rozdiel medzi dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a § 397 písm. b) CSP spočívajúci v tom, že jednou z kumulatívnych podmienok uplatnenia dôvodu obnovy podľa § 397 písm. a) CSP je tá, že ten, kto podal žalobu na obnovu konania, dôkaz v pôvodnom konaní bez svojej viny nemohol použiť, teda ho nemohol ani navrhnúť, či označiť, uplatniť, kým pri dôvode obnovy konania § 397 písm. b) CSP ho síce použil, uplatnil, ale z objektívnych dôvodov ho nebolo možné vykonať. Dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP teda prichádza do úvahy len vtedy, ak by ten, kto navrhuje obnovu konania tvrdil a preukázal, že dôkaz v pôvodnom konaní riadne uplatnil, ale napriek tomu sa nemohol vykonať, pričom prekážka, ktorá bránila vykonaniu dôkazu už odpadla. Na podporu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto otázke odvolací súd poukázal na názory odbornej literatúry a síce : „Na rozdiel od dôvodu obnovy podľa písmena a) ide o procesnú situáciu, keď strana riadne splnila svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda riadne označila dôkaz, ktorý navrhla vykonať, avšak z objektívnych dôvodov takýto dôkaz nebolo v pôvodnom konaní možné vykonať. Ako typické príklady možno uviesť dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav svedka, ktorý neumožňuje jeho výsluch, či stratu alebo zničenie listiny. Ak sa po právoplatnom skončení veci ukáže, že v pôvodnom konaní navrhnutý dôkaz už možno vykonať, a zároveň je tento dôkaz spôsobilý privodiť strane oprávnenej na podanie žaloby na obnovu konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pôjde o typický príklad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. b)“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: CH.Beck, 2016, s. 1327 -1328).

2.5. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Nakoľko jej podľa obsahu spisu v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého mu súd „nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietal, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov odôvodnenia, pričom odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces dovolateľa. Podľa názoru dovolateľa napádané uznesenie vykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti, nie je v súlade s platnou právnou úpravou, popiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a neobsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu.

3.1 Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zdôvodnil najmä v bode 9 a 10 odôvodnenia rozhodnutia, z akých dôvodov možno pričítať žalovanému zavinenie na nepoužití skutočností a dôkazov, ktoré by mohli pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie

vo veci oproti pôvodnému konaniu, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd nesprávne procesne postupoval, keď jeho argumentáciu týkajúcu sa povinnosti odovzdať občiansky preukaz po zrušení trvalého pobytu na území Slovenskej republiky vyhodnotil ako irelevantnú, ktorá navyše nemá oporu v zákone. Tento záver odvolacieho súdu považoval za nesprávny, poukazujúc na ustanovenie § 6 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v platnom a účinnom znení (ďalej len „zákon č. 253/1998 Z. z.“), v znení účinnom v čase odovzdania občianskeho preukazu a v čase doručovania súdneho rozhodnutia do elektronickej schránky dovolateľa. Dovolateľ tak nemal možnosť oboznámiť sa s predmetom sporu a predložiť dôkazy, ktoré vyvracajú nárok žalobkyne uplatnený prostredníctvom právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu.

3.3. Dovolateľ považoval za nesprávny i názor odvolacieho súdu uvedený v bode 36 uznesenia, že platobný rozkaz mu bol doručený právne účinným spôsobom zodpovedajúcim zneniu zákona o upomínacom konaní. Namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal len prístupom do elektronickej schránky, avšak súd prvej inštancie nevzal pri svojom rozhodovaní do úvahy dovolateľom namietané skutočnosti, akým spôsobom bola osvedčená dovolateľova totožnosť, ak tento odovzdal občiansky preukaz v zmysle zákona a teda trvalým a ani prechodným pobytom na území Slovenskej republiky počnúc dňom 12. novembra 2018 nedisponoval.

3.4. Záverom dovolateľ zhrnul, že odvolací súd nesprávne aplikoval § 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 253/1998 Z. z. v spojitosti s § 11 ods. 1, písm. e) v spojitosti s § 3 ods. 1 písm. g) zákona č. 359/2019 Z. z. ako aj § 15 ods. 1 písm. c), písm. d) zákona č. 359/2019 Z. z., pričom úplne opomenul aplikáciu § 133 ods. 1 CSP v spojitosti s § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, § 15 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. s osobitným poukazom na § 127 a nasl. CSP, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd v zmysle svojho rozhodnutia v celom rozsahu prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a v celom rozsahu zdieľal i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, pričom aj rozhodnutie súdu prvej inštancie má zásadné nedostatky, vychádza z nesprávnych právnych predpisov, z nesprávnej aplikácie právnych predpisov a obsahuje nesprávne právne závery. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil v zmysle § 450 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

3.5. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

5. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

6. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

10. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.

1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Preto touto žalobou možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania.

15. Dovolací súd taktiež upriamuje pozornosť na fakt, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie ďalšie odvolanie. Dovolací súd nie je tretou inštanciou, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd rovnako pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. Vo vzťahu k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov odôvodnenia, pričom odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

17. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom

konaní (II. ÚS 78/05).

18. Dovolací súd považuje za potrebné vo vzťahu ku konkrétnej veci tiež uviesť, že dôvody dovolania žalovaného boli predmetom i jeho odvolacích námietok, s ktorými sa odvolací súd v ich podstatnej časti vysporiadal a vysvetlil, prečo ich považoval za nedôvodné.

18.1. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný sa žalobou doručенou súdu prvej inštancie 12. júla 2023 domáhal obnovy konania v zmysle ustanovenia § 397 písm. a) a b) CSP z dôvodu, že sa bez svojej viny nemohol oboznámiť s predmetom pôvodného konania, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Up/1317/2021 z 25. novembra 2021 a kvalifikovane sa proti nemu brániť, nakoľko nedisponoval prístupom do elektronickej schránky (pôvodne zriadenej pri jeho podnikateľskej činnosti), do ktorej mu bola žaloba žalobkyne spolu s prílohami, ako aj s vydaným platobným rozkazom doručená, nakoľko ako vyplýva z potvrdenia z 28. januára 2020, svoj občiansky preukaz odovzdal daného dňa príslušnému orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky z dôvodu odhlásenia trvalého pobytu z územia Slovenskej republiky. Žalovaný taktiež uviedol, že mu nie je zrejmé, na akom základe bola osvedčená jeho totožnosť a v platobnom rozkaze uvedený jeho trvalý pobyt, keďže odovzdal občiansky preukaz a trvalým ani prechodným pobytom na území Slovenskej republiky počnúc dňom 12. novembra 2018 nedisponuje.

18.2. Súd prvej inštancie zistil, že platobný rozkaz vydaný v pôvodnom konaní bol žalovanému doručený do vlastných rúk do jeho aktívnej elektronickej schránky 11. decembra 2021 v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente použitím fikcie doručenia, nakoľko adresát - žalovaný si v úložnej lehote neprebral dokument potvrdením jeho prebratia na elektronickej doručenke. Vzhľadom na doručenie platobného rozkazu na základe fikcie doručenia tento nadobudol právoplatnosť dňa 28. decembra 2021. Súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v zmysle § 2 ods. 3 zákona o občianskych preukazoch musel po odsťahovaní sa do Švajčiarska vrátiť občiansky preukaz, preto argumentáciu žalovaného, že do elektronickej schránky nemohol vstupovať z dôvodu, že nemal v rozhodnej dobe občiansky preukaz s čipom, za irelevantnú. Zdôraznil, že je zodpovednosťou fyzickej osoby, ktorá má zriadenú elektronicкую schránku, aby si zabezpečila riadne preberanie písomností doručených jej prostredníctvom zriadenej a aktivovanej elektronickej schránky. Vzhľadom na uvedené bol súd prvej inštancie názoru, že nie je splnená zákonná podmienka povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, t. j. že osoba, ktorá navrhuje obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť skutočnosti a dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania v danom pôvodnom konaní. K žalovaným tvrdeným dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, t. j. k možnosti vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v pôvodnom konaní žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, preto aplikácia uvedeného zákonného dôvodu obnovy konania je v danom prípade vylúčená.

18.2. Dovoláním napadnutým uznesením odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd odmietol podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP žalovaným podanú žalobu na obnovu konania ako zjavne nedôvodnú. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia; konštatoval, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol (§ 387 ods. 2 CSP).

18.3. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S.,

Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

19. V danom prípade z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (podľa rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, na základe ktorého dospeli k správnomu záveru, že žaloba žalobcu na obnovu konania nie je dôvodná. Dovolací súd tak dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie v zásade spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 v spojení s § 220 ods. 2 CSP (aj keď mu možno vytknúť, že úplne neobjasnil príčinu sporu - viď ďalej bod 25 tohto rozhodnutia), preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné).

20. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávny procesný postup Okresného súdu Banská Bystrica v pôvodnom upomínamom konaní, vedenom pod sp. zn. 37Up/1317/2021, spočívajúci v neodstránení väd návrhu žalobkyne na vydanie platobného rozkazu (konkrétne v nesprávnom označení adresy trvalého pobytu žalovaného) postupom podľa §§ 128, 129 CSP, dovolací súd upriamuje pozornosť žalovaného na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú v rozhodnutiach sp. zn. 1ObdoV/16/2012 z 27. septembra 2012, sp. zn. 3Obdo/22/2011 z 26. apríla 2012, sp. zn. 3Cdo/93/2010 z 24. novembra 2011 a najmä na rozhodnutie sp. zn. 1Obdo/54/2017 z 22. marca 2018 (zverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 77/2018), z ktorých vyplýva, že návrhom na obnovu konania možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie, ako aj skutočnosť, že dovolací súd v konaní o obnovu konania môže posudzovať len vady samotného konania o obnove, a nemôže prihliadať na prípadné vady pôvodného, obnovovaného konania. Od týchto záverov nemá dovolací súd dôvod odchyliť sa ani vo vzťahu k preskúmvanej veci.

21. Dovolateľ namietal i postup odvolacieho súdu, ktorým v celom rozsahu prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a v celom rozsahu zdieľal i ním vyslovené právne závery, ktoré označil za nesprávne, čím malo dôjsť k založeniu vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy platilo, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 24/2017, 1Cdo 202/2017, 2Cdo 101/2017, 3Cdo 94/2017, 4Cdo 47/2017, 5Cdo 145/2016, 7Cdo 113/2017, 8Cdo 76/2018). Posúdenie, či v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti napĺňajú znaky niektorého z dôvodov obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 OSP (aktuálne § 397 CSP), je v konaní o obnove právnym posúdením veci (viď R 54/2012)

22. Nakoľko v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanými zásadnými vadami zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

23. Záverom považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podstatou tvrdení žalovaného žiadajúceho obnovu konania podľa § 397 písm. a/ a b/ CSP je námietka riadneho nedoručenia platobného rozkazu.

Neušlo pozornosti dovolacieho súdu, že žalovaný v žalobe na obnovu konania tvrdil, že mal aktivovanú elektronickú schránku „v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou“ a následne obsérne uvádzal prečo do nej nemal prístup. V danom prípade podľa obsahu spisu je zrejmé, že v pôvodnom konaní sa jednalo o „spotrebiteľský spor“. Zákon o e-Governmente stanovuje, že každému je možné zriadiť len jednu elektronickú schránku pre jedno právne postavenie (viď § 11 ods. 1, t. j. orgán verejnej moci, právnická osoba, fyzická osoba, podnikateľ, subjekt medzinárodného práva, organizačná zložka alebo organizácia podľa § 12 ods. 6 a ďalší.). Ak je majiteľ elektronickej schránky súčasne osobou vo viacerých právnych postaveniach, zriaďuje sa mu elektronická schránka pre každé z týchto právnych postavení (§ 12 ods. 2 citovaného zákona). Vzhľadom k tomu, že k preskúvanému spisu nebol pripojený spis zo základného konania dovolací súd nemohol verifikovať tvrdenia žalovaného o nesprávnom doručení platobného rozkazu do elektronickej schránky „podnikateľa“; touto skutočnosťou sa súde nižších inštancií v dôvodoch svojich rozhodnutí nezaoberali, čím celkom vyčerpávajúcim spôsobom neobjasnili vznik sporu, hoci na druhej strane sa pomerne podrobne zaoberali okolnosťami týkajúcimi sa platnosti a odovzdania občianskeho preukazu žalovaného. V súvislosti s uvedeným možným pochybením pri doručovaní sporného platobného rozkazu sa súde nižších inštancií mali zaoberať tým, či môže riadne nedoručenie platobného rozkazu založiť dôvod na obnovu konania. Podľa názoru dovolacieho súdu riadne nedoručenie rozhodnutia sporovej strane (v danom prípade žalovanému) nie je dôvodom obnovy konania (obdobne viď uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 24. januára 2024 sp. zn. 1Obdo/51/2023 bod 32). V ustanoveniach § 397 je totiž obsiahnutý taxatívny výpočet dôvodov obnovy konania. Medzi nimi sa nenachádza ako dôvod obnovy konania nedoručenie rozhodnutia napádaného žalobou na obnovu konania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že ak rozhodnutie nie je riadne doručené sporovej strane, nemôže nadobudnúť právoplatnosť a preto ho ani nemožno napadnúť žalobou na obnovu konania. Obnova konania je totiž prípustná iba proti právoplatnému rozhodnutiu (§ 397 CSP) a rozhodnutie, ktoré nebolo riadne zákonným spôsobom doručené sporovej strane nemôže nadobudnúť právoplatnosť. Prípadné riadne nedoručenie platobného rozkazu mohol/môže žalovaný napadnúť v rámci exekučného konania, keďže exekučným titulom je iba také rozhodnutie súdu, ktoré je vykonateľné a teda aj právoplatné (s výnimkou rozhodnutí, ktoré sú vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, čo sa však prejednávanej veci netýka). Napokon dovolací súd uvádza, že pokiaľ by sa aj v úvahu vzala možnosť, že žalovaný nemal prístup do svojej elektronickej schránky, ale „občana“ nie „podnikateľa“ zasa by to viedlo len k záveru, že platobný rozkaz mu nebol riadne doručený a z toho vyplývajúcimi následkami. Predmetnú situáciu preto mal podľa dovolacieho súdu najskôr riešiť žiadosťou adresovanou súdu v upomínacom konaní o doručenie platobného rozkazu (s uvedením relevantných skutočností) a následne podľa reakcie súdu voliť ďalší postup (odpor voči platobnému rozkazu, námietky v exekučnom konaní).

24. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni žiadne trovy nevznikli, preto jej dovolací súd ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

25. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.